

Arrest

nr. 106 694 van 12 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat E. STESENS, en van attaché I. SNEYERS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 november 2010 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 november 2012.

1.3. Op 20 februari 2013 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd diezelfde dag aangetekend verzonden.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Sikh van origine te zijn. U bent geboren op 25 januari 1995 in de wijk Rege Shamad Khan van de stad Jalalabad van de provincie Nangarhar. U studeerde tot kort voor uw vertrek uit Afghanistan in de school van de gurdwara en u bent het lezen en het schrijven in het Punjabi machtig. Daarnaast volgde u vijf maanden Engels bij een privéleraar. Zo'n acht maanden voor uw vertrek werd uw zus door onbekende mannen ontvoerd. Nadat de eerste twee vragen om losgeld ingewilligd werden zonder dat uw zus werd vrijgelaten, beschikte uw vader niet meer over genoeg middelen om de derde vraag om losgeld te beantwoorden. De kidnappers bedreigden evenwel uw vader: indien hij niet zou betalen, zou u ontvoerd worden. Daarop begon uw vader jullie reis te regelen. Op 25 aqrab 1389 (16 november 2010) ontvluchtte u samen met uw vader, uw moeder en uw grootouders Afghanistan. Onderweg raakte u echter gescheiden van hen zodat u op 22 november 2010 alleen in België aankwam. U diende er dezelfde dag een asielaanvraag in. Op basis van het leeftijdsonderzoek aanvaardde de Dienst Voogdij de door u opgegeven leeftijd niet en werd de voogdij over u op 14 september 2011 van rechtswege beëindigd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een verzoek van de Sikh tempel in Vilvoorde, de taskara van uw moeder, de taskara van uw vader, bewijs militaire dienst van uw vader, bericht van Rode Kruis met een begeleidend schrijven, een Rode Kruis opsporingsaanvraag, een handgeschreven brief en een arrest van het Europees Hof in Straatsburg neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat aan uw verklaringen omtrent uw verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Hoewel u mogelijks oorspronkelijk van Afghanistan afkomstig bent en hier ook een bepaalde tijd heeft gewoond, dient te worden opgemerkt dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan in de laatste jaren geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Indien u het de asielinstanties immers niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren werkelijk heeft verbleven, maakt u doorheen uw verklaringen de door u aangehaalde nood aan bescherming niet aannemelijk.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Het is van belang voor de asielinstanties om te kunnen vaststellen of ze te maken hebben met een kandidaat-vluchteling die in Afghanistan woonde dan wel iemand die sinds een lange tijd (of zelfs altijd) buiten dit land heeft verbleven. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling sinds lang uit Afghanistan vertrokken is of er mogelijks zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dient te worden gesteld dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u het allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, dat zich immers recentelijk afspeelde in deze regio.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw voorgestelde identiteit en levensomstandigheden voor uw komst naar België niet aannemelijk maakt. Zo legt u geen enkel document neer dat uw identiteit kan aantonen (CGVS p.3). Niet alleen verzaakt u aan uw plicht als asielzoeker om uw identiteit te bewijzen, ook blijken de door u opgegeven identiteitsgegevens foutief. Waar u zich bij aankomst in België vijftien jaar oud verklaarde, kon de Dienst Voogdij op basis van het leeftijdsonderzoek de opgegeven leeftijd niet aanvaarden. De voogdij over u werd op 14 september 2011 beëindigd en u kreeg als geboortedatum 14 september 1993 toegekend. Desalniettemin verklaart u zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal geboren op 25 januari 1995 (CGVS p.2). Dat u een jongere leeftijd aanneemt, beïnvloedt niet alleen het geloof in uw voorgestelde levensomstandigheden; uw poging zich jonger voor te doen lijkt er ook op gericht de Belgische asielinstanties in hun beoordeling van uw nood aan bescherming en meer bepaald in hun beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verblijf in Afghanistan te misleiden.

Verder kan u uw toekomstplannen niet in Afghaanse context inplannen. Waar u beweert dat u wilde samenwerken met uw vader die een winkel uitbaatte, valt het op dat u slechts een beetje Farsi [Dari] kan spreken en het Pashtou slechts begrijpt. Uzelf bevestigt dat dit onvoldoende is om te kunnen werken (CGVS p.4,9). Ook kan u zelfs geen Arabische getallen gelezen, die nochtans in Afghanistan gebruikt worden. Het is weinig aannemelijk dat u, die bezorgd was om uw toekomst omdat u niet over de mogelijkheid beschikte om te leren, niet door uw vader (die kan lezen en schrijven in het Dari

en Pashtou) werd onderwezen (CGVS p.8,9). Dat u geen van de Afghaanse landstalen machtig bent is zeer opmerkelijk, temeer daar uw vader het blijkbaar wel de moeite vond om een privé-leraar Engels in te huren (CGVS p.5). Indien u daadwerkelijk in Jalalabad woonde, valt het niet te begrijpen waarom uw vader u, een jongeman die op het punt stond meerderjarig te worden, Engels liet leren en niet de Afghaanse talen of getallen waarmee hij zich in Jalalabad een toekomst kon uitbouwen. Dit alles schaadt sterk het geloof in uw verblijf in Jalalabad.

Ook over de contacten die u nog zou onderhouden met mensen in Afghanistan en met uw familie legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U vertelt dat u aan de hand van het antwoord dat u via het Rode Kruis bekwam en later door telefonisch contact met R.(...) S.(...), het hoofd van de gurdwara van uw wijk, informatie over uw familie te weten kwam. U heeft het telefoonnummer echter niet van R.(...) S.(...). Als verklaring geeft u op dat de mensen [de sikhs in Jalalabad] zich niet veilig voelen als ze hun telefoonnummer door moeten geven. Ze zijn bang dat iemand iets over hen te weten wil komen, zo zegt u. Als u de vraag gesteld wordt waarom ze bang zouden zijn om hun telefoonnummer te geven aan u, die beweert een lid van dezelfde gemeenschap te zijn, herhaalt u gewoon dat ze bang zijn. Als u er op gewezen wordt dat het eigenaardig is dat R.(...) S.(...) niet telefonisch maar wel via het Rode Kruis zijn telefoonnummer aan u kwijt wil, beweert u dat het Rav.(...) S.(...) was die het Rode Kruis opsporingsbericht beantwoordde. Als u op de naam van R.(...) S.(...) gewezen wordt onderaan het bericht, zegt u doodleuk dat u niet zag welke naam er op stond. Indien dit bericht van R.(...) S.(...) inderdaad het eerste nieuws in lange tijd over uw familie was, samen met een telefoonnummer waarop u de schrijver van het bericht trachtte te contacteren, zou u toch een betere kennis van het bericht moeten hebben. Uit de informatie die R.(...) S.(...) u tijdens jullie gesprek doorgaf, bleek dat hij contact had met uw ouders terwijl zij van India naar Europa reisden. Hoewel u het telefoonnummer van uw ouders vroeg, kreeg u het vreemd genoeg niet. Uw verklaringen omtrent uw contacten met personen in Afghanistan over uw familieleden kunnen geenszins overtuigen (CGVS p.2,3,4,14,15). Tenslotte is het ook veelzeggend dat u het Rode Kruis opsporingsverzoek dat u indiende om met uw oom in Engeland in contact te komen, ondanks de uitdrukkelijke vraag van het Commissariaat-generaal, niet binnenbracht (CGVS p.13). Bovenstaande vaagheden, tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden doen besluiten dat u ervoor kiest de waarheid omtrent uw contact met uw familieleden en uw eigen familiale achtergrond te verhullen.

Van een kandidaat-vluchteling kan verwacht dat de asielinstanties van het land dat hij om bescherming vraagt in alle openheid zicht biedt op alle aspecten van zijn identiteit, levensomstandigheden in het land van herkomst en familiecontacten. Dat u nalaat dit te doen schaadt het geloof in uw beweerde identiteit, levensomstandigheden in Afghanistan en familiesituatie aldaar.

Verder bezit u ook geen van de vaardigheden die van een verblijf in Jalalabad u hadden moeten bijbrengen. U kan slechts een beetje Dari spreken en Pashtou kan u slechts begrijpen, zo zegt u. Dari zou u geleerd hebben door buiten te gaan en op de straat met andere mensen en kinderen te praten. Dat u in de straten van Jalalabad Dari geleerd zou hebben, is enigszins verwonderlijk daar de stad zo goed als uitsluitend door Pashtounen bewoond is en de voertaal er dan ook het Pashtou is. U betwist deze vaststelling en stelt dat beide talen in Jalalabad gesproken worden. Hoewel ongetwijfeld ook Dari in Jalalabad gesproken wordt, kan niet ontkend worden, zo blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier toegevoegd is, dat wel degelijk Pashtou de straten van Jalalabad domineert. Het valt daarbij ook op dat de brief die het hoofd van uw gurdwara in Jalalabad u stuurde eveneens in het Pashtou is opgesteld. Dat u door deel uit te maken van het leven in deze stad wel het Dari maar niet het Pashtou tot u nam, is weinig geloofwaardig (CGVS p.4,9). Uw gebrek aan kennis van het Pashtou botst eveneens met uw bewering dat u school liep in de dharamsal in Jalalabad tot uw beweerde vertrek uit deze stad. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat er in deze school naast Punjabi en religieuze vakken ook Pashtou onderwezen wordt. Uw bewering dat u aan deze school enkel godsdienstonderrwijs en Punjabi aangeleerd kreeg, doet sterk twijfelen aan uw bewering dat u daadwerkelijk aan deze school gestudeerd heeft (CGVS p.5,8,9). Zoals hierboven reeds opgemerkt kan u ook de in Afghanistan gehanteerde Arabische getallen niet lezen. Dit alles ondermijnt sterk het geloof dat u daadwerkelijk steeds in Jalalabad verbleef. Temeer daar uw verklaringen over de beperkte onderwijsmogelijkheden die u in de Afghaanse context gehad zou hebben, geenszins kunnen overtuigen.

Naast uw kennis van het Dari en het Pashtou springt ook uw erg beperkte beheersing van de Afghaanse kalender in het oog. Als u in het kader van de bespreking van uw asielrelaas gevraagd wordt welke seizoenen niet te warm en niet te koud zijn, blijkt u hier niet op te kunnen antwoorden. U noemt slechts de maand hoet (20 februari – 20 maart). Als u vervolgens gevraagd wordt om te bevestigen dat het in de maand hoet niet te koud en niet te warm is, moet u bekennen dat u niet weet wat voor weer het in de maand hoet is (CGVS p.11). Voorts beweert u dat het belangrijke Sikh festival Vaisakhi in de maand djadi (22 december – 20 januari) gevierd wordt. In werkelijkheid vindt Vaisakhi plaats op 24 of 25 hamal (13 of 14 april) (CGVS p.11). Uw povere kennis van de Afghaanse kalender blijkt ook het feit dat

u, zelfs nadat u hierop gewezen werd, niet beseft dat de maand hoet 1389 (20 februari – 20 maart 2011) na uw vertrek uit Afghanistan plaats vond (CGVS p.12). Dat u de beheersing van de Afghaanse kalender en talen mist, ondergraaft het geloof in uw verklaarde verblijf in dit land.

Voorts blijkt uw kennis van talrijke aspecten van het dagelijks leven in de stad waar u steeds gewoond zou hebben sterk beperkt. Zo kan uw geografische kennis van Jalalabad allerminst overtuigen. Zo kan u de wijken die u tegenkomt onderweg van uw huis naar de winkel van uw vader niet noemen (CGVS p.7). Hoewel u dagelijks de halve stad doorkruiste op weg van uw huis in Rege Shamad Khan naar uw school in de dharamsal in Chauwke Dharamsal, kan u naast uw eigen wijk slechts twee andere wijken van Jalalabad vermelden (CGVS p.11). Als u de naam van de wijk Araban genoemd wordt, meent u geheel verkeerd dat deze zich niet in Jalalabad bevindt (CGVS p.10-11). Ook kent u de naam van de rivier niet die door Jalalabad stroomt (CGVS p.13).

Hoewel u herhaaldelijk de gebeurtenissen in de Sikh gemeenschap in Kabul aanhaalt, kan u verder niet schatten hoe ver Jalalabad van Kabul verwijderd is. Of het een kwartier, een dag of twee weken rijden van Jalalabad tot de hoofdstad is, kan u niet zeggen. Gezien het drukke verkeer tussen de twee steden en het feit dat ze slechts zo'n 100 km uit elkaar liggen, zou u hiervan een idee moeten hebben (CGVS p.13).

Verder verbaast u door uw gebrek aan kennis over de bronnen in Sultanpur. Hoewel de bronnen als heilig worden beschouwd door de Sikhs omdat Guru Nanak Darbar de bronnen aandeed, weet u niet of ze al dan niet water bevatten. Meer zelfs, u meent dat er op een park in de stad Jalalabad gedoeld wordt terwijl de bronnen zich in werkelijkheid vele kilometers buiten de stad in het districtshoofdplaats van Surkh Rod bevinden (CGVS p.10). Gezien het belang van deze plaats voor de Sikhs in Afghanistan halen uw uitspraken, waaruit blijkt dat u in het geheel niet vertrouwd bent met deze plaats, het geloof dat u deel uitmaakte van de Sikh-gemeenschap in Jalalabad onderuit. Als er verder gepolst wordt naar uw kennis van de parken in Jalalabad vernoemt u er drie: het Abdul Haq park, Naring Bagh (Naring park) en het Amanullah Khan park. Naring Bagh kan u niet situeren, u bent er nooit geweest zo zegt u. Dat u Naring Bagh vermeldt toont echter de oppervlakkigheid van uw kennis aan. Naring Bagh is immers niet zozeer een park als wel een stadswijk, die overigens aan uw wijk, Rege Shamad Khan, grenst (CGVS p.10). Het park dat het graf van Amanullah Khan bevat heet dan weer Amir Shaheed park, in plaats van het Amanullah Khan park, zoals u beweert. Wel weet u correct dat ook Haji Abdul Qadir naast Amanullah Khan begraven ligt. Wie die Haji Abdul Qadir dan wel is, weet u echter niet. U houdt het er op dat hij een belangrijk persoon is van de regering. In welke regering hij belangrijk was weet u niet en wat er met hem gebeurde evenmin (CGVS p.10). Nochtans is Haji Qadir, de in 2002 vermoorde vice-president en vroegere gouverneur van Nangarhar, een zeer bekend persoon in Jalalabad. Net zoals zijn broer Abdul Haq, de beruchte krijgsheer, die u evenmin bekend is (CGVS p.10). Van Haji Zaman Ghamsharik, eveneens een krijgsheer van uw provincie (die slechts enkele maanden voor uw vertrek niet ver van de stad Jalalabad in een aanslag op hem het leven liet) heeft u evenmin al ooit gehoord (CGVS p.10).

Meer nog dan uw kennis van de prominenten van uw stad haalt uw kennis van de gebruikte munteenheid het geloof in uw verklaarde verblijf in Jalalabad onderuit. U beweert immers dat in Jalalabad alleen dollars (voor dure spullen) en Afghani (voor de aankoop van de dagdagelijkse benodigdheden) gebruikt wordt. Met geen andere munteenheid wordt er in Jalalabad handel gedreven, zo zegt u. In werkelijkheid wordt in Jalalabad zeer veel met Qaldar, de Pakistaanse munteenheid, betaald. Als u hierop gewezen wordt, tracht u uw eerdere verklaringen bij te stellen en zegt u dat de Qaldar een klein beetje gebruikt wordt. De wisselkoers tussen de Afghani en de Qaldar kent u dan weer niet, omdat u nooit naar buiten ging zo zegt u. Dat u nooit het huis verliet, staat echter haaks op uw eerdere beweringen dat u Dari op straat leerde en in de gurdwara aan de andere kant van de stad studeerde (CGVS p.4,5,12). Zelfs indien u voornamelijk thuis bleef zou het een zeventienjarige jongen niet ontgaan mogen zijn welk geld er in zijn stad, in de winkel van zijn vader en in zijn huis in omloop was.

Voorts kan u geen Pashtounstam noemen die in Jalalabad aanwezig was en weet u ook niet waar de Pashaïs in de omgeving van Jalalabad wonen (CGVS p.8). Ook dit is zeer opmerkelijk gezien het belang van etniciteit in de Afghaanse samenleving.

Uw kennis van veiligheidsincidenten in de stad Jalalabad komt niet alleen erg pover, maar ook zeer weinig authentiek, over. Als u gevraagd wordt naar aanslagen in Jalalabad kan u er één noemen: een aanval op het politiekantoor dicht bij de gurdwara waar u studeerde. U kan echter niet zeggen of het incident gebeurde twee à drie jaar geleden of twee à drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan. Daar twee of drie jaar geleden zo goed als samenvalt met het moment van uw vertrek uit Jalalabad zou u, die in die gurdwara studeerde, mogen weten of het incident gebeurde vlak voor uw vertrek of jaren voordien (CGVS p.7,8). Daar u zich voornamelijk de tijds aanduiding "twee tot drie jaar" herinnert en het incident niet kan plaatsen ten opzichte van uw verblijf in Jalalabad, lijkt het er sterk op dat u destijds niet in Jalalabad was maar het buiten Afghanistan vernam. Als naar nog andere aanslagen gevraagd

wordt, vertelt u dat ze daar dagelijks gebeuren. Desalniettemin slaagt u er niet in te verhalen over een paar belangrijke van deze aanslagen. Uiteindelijk herhaalt u de hierboven vermelde aanslag en vertelt u ook over een geloofsgenoot die een bom plaatste onder de auto van een andere Sikh. Daar een dergelijke onderlinge gewelddadige vete binnen de kleine Sikh gemeenschap van Jalalabad zeker uitgebreid door haar leden besproken werd, verbaast u door niet te weten wie de bom plaatste en vervolgens ook gearresteerd werd. Het valt niet in te denken dat u destijds behoorde tot de Sikhs van Jalalabad zonder deze informatie te bezitten (CGVS p.8). Ook uw kennis van de grote branden die Jalalabad de jaren voor uw vertrek teisterden stelt teleur. U kan slechts een brand bij dharamsal aanhalen, de anderen kan u zich niet herinneren, zo zegt u (CGVS p.9). Bovenstaande vaststellingen doen besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde verblijf in Jalalabad.

Naast de hierboven opgemerkte lacunes in uw kennis bracht u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal ook correcte informatie over Jalalabad aan. Zo noemt u pleinen in Jalalabad en is ook de huidige gouverneur u bekend. Niet alleen weegt deze kennis niet op tegen de hierboven opgemerkte essentiële gebreken in uw kennis, ook blijken, zoals reeds hierboven opgemerkt, meerdere kennisfragmenten buiten de Afghaanse landsgrenzen opgedaan. Zo vertelt u spontaan over Prit Pal Singh, zijn deelname aan de parlementsverkiezingen en zijn dood. Het blijkt echter dat u uw informatie over hem haalt uit de herdenking die naar aanleiding van zijn dood, enkele maanden voor het gehoor, in de gurdwara van Vilvoorde gehouden werd. Op de vraag of u nog in Afghanistan was toen Prit Pal Singh opkwam voor de verkiezingen, antwoordt u ontkennend om direct daarna te besluiten dat u het niet weet. In werkelijkheid werden de verkiezingen waarbij Prit Pal Singh opkwam enkele maanden voor uw vertrek gehouden (CGVS p.7). Ook mag het verbazen dat u uitgebreid vertelt over de talen Uzbeeks en Tadzjieks en de grensvolkeren die ze spreken. U zegt terecht dat Jalalabad ver van deze bewuste grenzen verwijderd is (CGVS p.7). Deze niet voor de hand liggende kennis steekt schrik af tegen de meer dagdagelijkse kennis die u ontbeert. Het onevenwicht tussen beide doet andermaal studie vermoeden.

Tenslotte kan ook de informatie die u met betrekking tot uw reisweg weet te geven niet overtuigen. Zo kan u niet zeggen waar u het vliegtuig nam, al gelooft u dat het in Pakistan was. Ook de bestemming van dat vliegtuig kent u niet. Op basis van de lokale kledingdracht heeft uw sociaal assistent Dubai gesuggereerd, zo zegt u. Uw verdere reisweg is u eveneens onbekend. Nochtans beweert u Pashtou te verstaan zijn, kan u Dari, heeft u Engels geleerd en kan u lezen en schrijven in uw moedertaal Punjabi. Dat u al bijgevolg geen idee heeft van de plaats waar u het vliegtuig nam of welke bestemming omgeroepen werd, is weinig aannemelijk (CGVS p.5,6). Ook is het vreemd dat u, de zeventienjarige zoon, niet weet hoeveel uw vader de smokkelaar moest betalen. Ook de gezinsleden van de goede vrienden van uw vader die hem het geld leenden, kent u niet (CGVS p.12). Dat u geen geloofwaardige verklaringen kan afleggen over de route die u volgde, ondergraaft het geloof in uw vertrekpunt.

Zo u al ooit in Afghanistan gewoond heeft, blijkt uit bovenstaande minstens dat u reeds sinds zeer lange tijd niet meer in Afghanistan woonachtig was. Bijgevolg moet besloten worden dat aan uw asielmotieven, die onlosmakelijk verbonden zijn met uw voorgehouden verblijf in Afghanistan, geen geloof kan worden gehecht en u aan de hand van uw verklaringen of documenten uw nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

In deze dient tevens verwezen te worden naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence'. UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroeperingen zoals de hindoes en de sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case'. De loutere vaststelling dat u eventueel over de Afghaanse nationaliteit beschikt en een hindoe/ sikh bent, volstaat evenwel niet om u de status van de vluchteling toe te kennen. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft steeds noodzakelijk en een asielzoeker dient in dit verband zijn vrees steeds concreet aannemelijk te maken, waar u in casu faalt. U heeft immers bedrieglijke verklaringen afgelegd over uw achtergrond en verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Bijgevolg heeft u niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging.

Tevens dient in deze te worden gesteld dat voor de toepassing van het principe van het voordeel van de twijfel onder meer als voorwaarde gesteld wordt dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd en de verklaringen van de asielzoeker samenhangend en aannemelijk zijn bevonden. Dit is in casu allerm minst het geval.

Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfangen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op

uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

De neergelegde documenten kunnen het geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet herstellen. De twee taskara's en het bewijs van de militaire dienst betreffen uw persoon niet en u bent niet in staat uw familieband met de houders van deze documenten aan te tonen. Bovendien werden drie stukken decennia geleden uitgegeven waardoor ze niet aangevoerd kunnen worden ter staving van iemands verblijf in Afghanistan de laatste jaren. Het attest van de tempel in Vilvoorde bevestigt dat u Sikh bent en vraagt aan uw opvangcentrum om u naar een viering te laten komen. Het document handelt niet over uw nationaliteit of vroegere verblijfplaatsen. De verschillende berichten die door middel van het Rode Kruis verstuurd werden, worden door uw hierboven aangehaalde verklaringen van hun betrouwbaarheid ontdaan. De stukken kunnen niets meer aantonen dan dat u persoonlijk iemand in Jalalabad kent. Het arrest heeft geen betrekking op uw persoon en vermag bovenstaande appreciatie dan ook niet te wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 8 *juncto* artikel 14 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van 'de rechtspraak van de Raad van State

(dd. 25 september 1986, nr. 26933)'. In de uitwerking van zijn middel werpt hij tevens de schending op van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet of althans niet voldoende met redenen is omkleed, dat daaruit geenszins een afweging blijkt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds, terwijl het belang van de Staat bij de maatregel nihil is en dat integendeel de schade die aan verzoeker zou berokkend worden enorm is, dat bijgevolg er een gebrek is aan afdoende motivering terwijl de aangevochten bepalingen, de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen, stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moet zijn en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen. Verzoeker stelt dat op geen enkele wijze blijkt dat zijn verklaring niet met de waarheid zou overeenstemmen, dat bovendien niet mag worden vergeten dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust worden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal bijzonder moeilijk is geworden, dat het vergeten van details in die omstandigheden dan ook volkomen aannemelijk en menselijk is.

Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Dat verzoeker bovendien ter ondersteuning van diens asielaanvraag volgende documenten voorlegt: verzoek van de Sikh tempel in Vilvoorde, de taskara van zijn moeder, de taskara van zijn vader, bewijs militaire dienst van zijn vader, bericht van Rode Kruis met een begeleidend schrijven, een Rode Kruis opsporingsaanvraag, een handgeschreven brief en een arrest van het Europees Hof van Straatsburg, welke het asielrelaas van verzoeker ten volle ondersteunen; Dat de Commissaris-generaal evenwel van oordeel is dat betreffende documenten niet aantonen dat verzoeker effectief in Afghanistan heeft verbleven; Dat nochtans door de Commissaris-generaal niet wordt getwijfeld aan de authenticiteit van deze documenten, de nationaliteit van verzoeker en dat deze documenten daadwerkelijk afkomstig zijn uit Afghanistan; Dat verzoeker bovendien ook de taskara's van diens ouders voorlegde, welke des te meer de nationaliteit van verzoeker bevestigen; Dat verzoeker zich dan ook terechte vragen stelt, welke documenten er dan wel zouden moeten worden voorgelegd, volgens de Commissaris-generaal en hoe verzoeker deze dan wel zou kunnen bekomen, teneinde diens identiteit en verblijfplaats aan te tonen; Dat verzoeker zich immers niet kan wenden tot de ambassade en evenmin kan terugkeren naar diens land van herkomst, om zelf diens taskara aan te vragen, nu hij het land als vluchteling en niet als toerist verliet; Dat bovendien zijn ouders, welke hij tijdens de vlucht uit Afghanistan kwijt raakte, beschikken over diens taskara; Dat diens ouders zich, zoals blijkt uit het onderzoek via Dienst Tracing van het Rode Kruis in India bevinden; Dat verzoeker dan ook wel degelijk diens identiteit aantoont en zich alle moeite getroost heeft hiertoe het nodige bewijs aan te leveren; Dat de Commissaris Generaal het verder ongeloofwaardig acht dat verzoeker diens toekomstplannen in de Afgaanse context niet kan inplannen, temeer nu verzoeker enkel de taal Punjabi volledig machtig is; Dat het evenwel logisch is dat verzoeker geen andere talen spreekt; Dat verzoeker immers in de thuissituatie, als Sikh, het Punjabi kreeg aangeleerd en spreekt; Dat ook op de school, waar verzoeker les volgde, met name de school van de dharamsal, hetgeen een tempel betreft, enkel Punjabi werd onderwezen; Dat inderdaad slechts de laatste maanden van diens verblijf in Afghanistan, de taal Pashtou aan het lesprogramma werd toegevoegd, hetgeen verklaring biedt dat verzoeker deze taal enkel begrijpt; Dat verzoeker verder via een privéleraar de Engelse taal leerde, nu de ouders van verzoeker de bedoeling hadden Afghanistan te verlaten en naar Groot-Brittannië te vluchten; Dat verzoeker dan ook geen reden had om de Afgaanse taal, met name Dari of Pashtou aan te leren; Dat de Commissaris Generaal verder geen geloof hecht aan de verklaringen van verzoeker omtrent de contacten welke hij zou onderhouden met mensen in Afghanistan; Dat verzoeker contact zocht met diens ouders via Dienst Tracing van het Rode Kruis, welke hem R. S. als contactpersoon meedeelden, zijnde het hoofd van de gurdwara van zijn wijk, evenals diens telefoonnummer bezorgden; Dat het bezorgde telefoonnummer jammer genoeg niet correct was, waarna verzoeker zich wendde tot de Sikh tempel in Vilvoorde, waar men wel beschikte over het juiste telefoonnummer en verzoeker doorverbond; Dat R. S. niet over de contactgegevens van zijn ouders beschikte en deze dan ook niet aan verzoeker kon berichten; Dat verzoeker verder het document van het Rode Kruis in verband met de opsporing van diens oom niet kon voorleggen, nu hij dit niet meer in zijn bezit heeft; Dat verzoeker dan ook niet moedwillig weigert betreffend document voor te leggen, waarvan hij immers dacht dat dit niet diende te worden bezorgd, nu dit niet handelt over zijn ouders, doch wel over zijn oom, reden waarom het document verloren is gegaan; Dat verzoeker dan ook wel degelijk de nodige openheid inzake diens identiteit, levensomstandigheden en familieleden aan de dag legt; Dat de Commissaris Generaal het verblijf van verzoeker in Jalalabad daarnaast weinig aannemelijk acht, gelet op het gebrek aan vaardigheden van verzoeker, met name diens talenkennis; Dat het nochtans begrijpelijk is dat verzoeker het Dari beperkt spreekt en Pashtou slechts begrijpt; Dat

verzoeker immers in de school van de dharamsal, hetgeen een Sikh tempel betreft, waar hij les volgde tot aan diens vertrek uit Afghanistan, slechts de laatste maanden Pashtou werd aangeleerd, reden waarom verzoeker betreffende taal slechts begrijpt; Dat verzoeker verder Dari aanleerde via diens contacten met andere Sikhs in Jalalabad, welke de taal Dari machtig waren; Dat de Commissaris Generaal verder van oordeel is dat verzoeker slechts beschikt over een beperkte kennis van de Afghaanse kalender; Dat vraagstelling en weergave evenwel in het Dari gebeurde, taal welke verzoeker slechts begrijpt, hetgeen verklaring inhoudt voor de moeilijke beantwoording van de vragen dienaangaande; Dat de Commissaris Generaal daarnaast ernstige twijfels uit omtrent de kennis van verzoeker over talrijke aspecten van het dagelijkse leven, waaronder diens geografische kennis; Dat het nochtans begrijpelijk is dat verzoeker geen kennis heeft over de route naar Kabul, waar hij nooit is geweest! Dat verzoeker verder als Sikh, derhalve als minderheidsgroep, de woning weinig verliet, hetgeen verklaring biedt over de beperkte kennis van de in Jalalabad aanwezige parken en hoe deze bereikt dienen te worden; Dat het verder aannemelijk is dat verzoeker als jonge gast, welke zich niet interesseert in politiek, geen antwoord kon verlenen omtrent wie de gouverneur, krijgsheer en vicepresident en enkel prominenten van de stad zijn; Dat immers zelfs in België, waar er veel meer informatiekanalen bestaan, heel wat jongeren niet zouden kunnen antwoorden op dergelijke vragen; Dat verder de vader van verzoeker een businessman was en de ganse familie op hem steunde, waaronder verzoeker, welke reeds als 15-jarige het land diende te ontvluchten en voornamelijk contacten had met andere Sikhs en Hindoes; Dat verzoeker er verder wel degelijk van op de hoogte is dat er talrijke incidenten plaatsvonden in Afghanistan en Jalalabad, welke zich immers bijna dagelijks voordeden; Dat verzoeker evenwel geen exacte data en plaatsen kon weergeven is in die context, waarbij verzoeker bovendien reeds 2,5 jaar in België verblijft, niet bevreemdend; Dat verzoeker ook correcte info kon weergeven is niet alleen gebaseerd en derhalve verklaarbaar gelet op diens daadwerkelijk verblijf in Jalalabad, doch tevens op de veelvuldige gesprekken welke werden gevoerd in de Sikh tempel in Vilvoorde; Dat het tenslotte aannemelijk is dat verzoeker diens reisweg niet kan meedelen; Dat verzoeker zich immers niet als toerist, doch wel als vluchteling uit angst voor zijn leven en als minderjarige welke zijn ouders verloor, verplaatste;"

Verzoeker meent dat zijn verklaringen dan ook wel degelijk geloofwaardig en plausibel zijn, waarna hij stelt dat zijn verklaringen zonder meer voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, en onder verwijzing naar de UNCHR Proceduregids, dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn en niet in strijd met de algemeen bekende feiten en dat bovendien de juistheid van alle aangehaalde feiten niet meer met zekerheid kunnen worden vastgesteld, waardoor de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat minstens het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend.

Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal verder van oordeel is dat hem het subsidiair beschermingsstatuut niet kan worden verleend, nu er geen reëel risico zou bestaan op ernstige schade voor hem, terwijl de commissaris-generaal duidelijk niet twijfelt aan zijn Afghaanse herkomst, doch enkel twijfelt of verzoeker de laatste jaren nog in Afghanistan woonachtig was, waarna hij verwijst naar artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en ook stelt dat uit de Memorie van Toelichting blijkt dat het voldoende is dat wordt aangetoond dat de algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, dat het begrip willekeurig geweld verder wijst op een algemene situatie en niet verzoekenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept moet aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen. Verzoeker stelt dat gelet op zijn etnische afkomst als Sikh/Hindoe in Afghanistan hij ernstig gediscrimineerd wordt, hetgeen door de commissaris-generaal niet wordt ontkend, waarna hij de desbetreffende paragraaf uit de bestreden beslissing citeert. Verzoeker meent dat een terugkeer naar Afghanistan dan ook artikel 3 en 13 van het EVRM schendt, waarbij hij verwijst naar het arrest Singh van 2 oktober 2012. Hij stelt dat daarnaast uit alle recente rapporten blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan in het algemeen niet veilig is, dat het aantal veiligheidsincidenten zelfs nog is toegenomen, zoals onder meer blijkt uit de guidelines van het UNHCR, op wiens adviezen de Raad zich, volgens verzoeker, voor de analyse van veiligheidsrisico per district baseert, waarna verzoeker verwijst naar arrest nr. 21 221 van 6 januari 2009 van de Raad. Verder citeert verzoeker een onderdeel van de genoemde 'guidelines van UNHCR', zonder verdere bronvermelding. Hij argumenteert dat verder in een 'presentatie' over Afghanistan in januari 2009, een senior protection officer van het UNHCR in Afghanistan stelde dat vooral kinderen heel kwetsbaar zijn voor de verschillende aspecten van de langdurige onstabiliteit in Afghanistan, dat zelfs wanneer kinderen waren vergezeld van hun ouder of familieleden tijdens de asielprocedure, zij bij terugkeer in Afghanistan van hun families gescheiden kunnen worden. Verzoeker stelt dat het Afghaanse consulaat te Nederland in een brief dd. 5 november 2008 zelfs bevestigde dat Afghanistan tegen een gedwongen terugkeer is, nu er onvoldoende faciliteiten voor opvang en geen garanties voor een aanvaardbaar

bestaan zijn voor terugkerende vluchtelingen, dat bovendien uit diverse recente rapporten blijkt dat het gewapend conflict weerslag heeft op de ganse Afghaanse bevolking en er slechts weinig mensen door het gewapend conflict gespaard worden, dat het dan ook geen betoog hoeft dat een jongen, welke als minderjarige in België arriveerde, bij terugkeer naar Afghanistan een spreekwoordelijke vogel voor de kat is, waarna hij citeert uit een document van 'ICRC Afghanistan' en dit als volgt:

"Very few people in Afghanistan have been unaffected by the armed conflict there. Those with direct personal experience make up 60% of the population, and most others also report suffering a range of serious hardships. In total, almost everyone (96%) has been affected in some way - either personally or owing to the wider consequences of armed conflict; Of those with direct experience, most have had to leave their homes (76%), suffered serious property damage (66%), lost contact with a close relative (61%), lost their means of income (60%), or seen the area where they lived come under enemy control (56%)." (ICRC, Afghanistan, Opinion Survey and in-depth research 2009, p. 6)."

Verzoeker vervolgt dat het verder duidelijk is dat tevens de armoedetoestand in Afghanistan, de schending van de mensenrechten verergert, waarna hij verwijst naar een document van UN Office of the High Commissioner for Human Rights, Human Right Dimension of Poverty in Afghanistan, van maart 2010.

Vervolgens argumenteert verzoeker dat de subsidiaire bescherming beoordeeld dient te worden ten aanzien van de plaats waarvan verzoeker afkomstig is en niet ten opzichte van Kabul, waar overigens geen enkel familielid verblijft, en stelt zich de vraag of de commissaris-generaal dan misschien van oordeel is dat alle Afghanen zich in Kabul dienen te vestigen, dat dit toch weinig realistisch is.

Verzoeker meent dan ook dat de commissaris-generaal een totaal onredelijke beslissing heeft getroffen, welke disproportioneel is en er minstens het voordeel van de twijfel had dienen te worden verleend aan verzoeker, dat de bestreden beslissing derhalve niet of althans onvoldoende met redenen is omkleed zodat de motieven niet evenredig zijn en zelfs in wanverhouding met het gestelde doel, en op onevenredige wijze de ingeroepen rechten van verzoeker aantasten, en in verdere orde zijn leven en zijn vrijheid in gevaar kunnen brengen.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van *"de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens"*. In de uitwerking van het middel maakt hij gewag van een schending artikel 3 van het EVRM. Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Doordat de Commissaris-generaal stelt dat in het kader van de asielaanvraag niet kan besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van een gegronde vrees voor een vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie; Terwijl de bestreden beslissing nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen; Dat uit uniforme informatie blijkt dat veiligheidssituatie in Afghanistan voor Sikhs alarmerend is; "In deze dient tevens te worden verwezen naar de UNHCR 'Eligibility Guidelines' van 17 december 2010. Hierin wordt gesteld dat volgens een aantal berichten hindoes en sikhs te maken krijgen met een 'societal discrimination, harassment and, in some cases, violence UNHCR stelt dat leden van minderheidsgroepen zoals de hindoes en sikhs 'may be at risk on the ground of religion, depending on the individual circumstances of the case". Dat bij een terugkeer naar zijn land verzoeker dan ook het slachtoffer zal worden van gewelddaden; Dat zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 van het EVRM; zie EHRM arrest Singh dd. 2/10/2012 Dat ook UNCHR oordeelt dat terugkeer naar Afghanistan, zonder dat er aldaar kan worden teruggevallen op familiebanden, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt: "The traditional family and community structures of the Afghan social and tribal system constitute the main protection and coping mechanism for returning Afghan refugees. The support provided by families, extended families and tribes is limited to areas, where family or community links exist, in particular in the place of origin or habitual residence. Return to places other than places of origin or previous residence, may therefore expose Afghans to insurmountable difficulties, not only in sustaining an re-establishing livelihoods but also to security risks. Security risks may include, inter alia, arbitrary detention and arrest, targeted killings based on ethnic rivalries and family-based conflicts, besides the increasing risks being posed by the ongoing armed conflict, as detailed above. Finally, reintegration needs continue to be immense and urban centres continue to be faced with numbers of returnees, which are difficult to absorb. Afghanistan, despite being impoverished and wartorn, has, since 2002, seen a return of approximately 20 percent of its population. In this regard, given the

differences particular to the situation in Afghanistan, UNHCR advises against the return of persons to areas other than their places of origin or previous areas of residence where they do not have effective family or tribal links and support, unless these returns are voluntary in nature;" Dat verzoeker dan ook wel degelijk zijn land verliet uit vrees voor vermelde vervolgingen, zoals bedoeld in artikel 1 § A lid 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951;"

Verzoeker voegt als bijlage aan zijn verzoekschrift brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis die hij al eerder neerlegde.

2.3. Omwille van de inhoudelijke verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

2.4. De middelen zijn niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM. De uiteenzetting van een middel vereist immers dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die/dat zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Verzoeker verzuimt echter uiteen te zetten op welke wijze in de bestreden beslissing een schending kan worden gelezen van voornoemde verdragsbepaling, al dan niet in combinatie met artikel 3 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker door de loutere vermelding van de artikelen 8 (het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven) en 14 (het verbod van discriminatie aangaande de rechten en vrijheden in dit Verdrag) EVRM deze artikelen geschonden acht, wijst de Raad er opnieuw op dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392).

Gezien verzoeker zich zelfs niet de moeite getroost ook maar één concrete aanwijzing te geven van hoe de bestreden beslissing voormelde artikelen zou hebben geschonden, zijn deze onderdelen van de aangevoerde middelen onontvankelijk.

Eveneens stelt de Raad vast dat verzoeker, in de uiteenzetting van zijn tweede middel, niet preciseert welk van *"de fundamentele rechten van de mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens"* hij *in casu* geschonden acht noch op welke wijze dit zou zijn gebeurd, zodat ook voormelde schending niet dienstig wordt aangevoerd.

Waar verzoeker opwerpt dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door de verwerende partij een afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds wijst de Raad erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

2.5. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

2.6. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 februari 2013, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.7. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). Het is de taak van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.8. De Raad wijst er vooreerst op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354).

2.9. Verzoeker verklaart in Jalalabad te zijn geboren en er heel zijn leven lang te hebben gewoond en geleefd. Na problemen begin 2010 met een viertal, hem onbekende Pashtounen die zijn zus ontvoerden en die het nadien op hem gemunt hadden, besloot hij Afghanistan samen met zijn ouders en grootouders midden november 2010 te ontvluchten (vragenlijst CGVS, p. 3 en gehoorverslag CGVS, p. 2-15).

2.10. De asielaanvraag van verzoeker wordt door de commissaris-generaal afgewezen om reden dat: (i) aan zijn verklaarde recente verblijf in Afghanistan geen geloof wordt gehecht, (ii) bijgevolg aan zijn asielmotieven die onlosmakelijk verbonden zijn met zijn voorgehouden verblijf in Afghanistan evenmin geloof kan worden gehecht, en (iii) hij aan de hand van zijn verklaringen of documenten zijn nood aan bescherming niet aannemelijk maakt.

2.11. Waar verzoeker betreffende zijn talenkennis thans in zijn verzoekschrift oppert dat “*in de school van de dharamsal, hetgeen een Sikh tempel betreft, waar hij les volgde tot aan*” zijn “*vertrek uit Afghanistan, slechts de laatste maanden Pashtou werd aangeleerd*” en dat dit verklaart waarom hij de taal enkel begrijpt, wijst de Raad erop dat hij voorheen op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij in de dharamsal in Jalalabad enkel religieuze lessen (in de hem gekende taal Punjabi) kreeg (gehoorverslag CGVS, p. 4). Op de vraag van de commissaris-generaal of hij er niets anders leerde,

stelde hij dat hij er enkel over religie leerde en dat hij daarnaast via een privéleraar ook een beetje Engels leerde. *“Anders dan dat heb ik niet geleerd”* (*Ibid.*, p. 4). Over lessen Pashtou in de dharamsal in Jalalabad, repte verzoeker eerder, zo stelt de Raad vast, met geen woord. Verzoeker gaf aan de commissaris-generaal daarentegen aan het beetje Pashtou dat hij begrijpt louter en gewoon buiten op straat te hebben geleerd (*Ibid.*, p. 4). Zijn huidige betoog, waarmee hij *post factum* tracht zijn verklaring aan de commissaris-generaal dat hij op school enkel religieuze vakken kreeg alsnog te laten overeenstemmen met de informatie waarover laatstgenoemde beschikt, die aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 22, map landeninformatie) en waaruit blijkt dat er in de dharamsal in Jalalabad naast Punjabi en religieuze vakken ook Pashtou wordt onderwezen, wijkt dus geheel af van en is incoherent met zijn eerdere verklaringen.

2.12. Verzoeker gaf op het Commissariaat-generaal aan dat, toen de commissaris-generaal hem vroeg wat hij in Afghanistan ging doen als hij meerderjarig werd, hij van plan was om in de toekomst met zijn vader samen te werken in diens winkel in Jalalabad (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hij gaf ook aan dat een goede kennis van de Afghaanse landstalen, het Dari en het Pashtou, een vereiste is om werk te hebben en goed te kunnen uitoefenen (*Ibid.*, p. 9). Het is, in tegenstelling tot wat hij thans in zijn verzoekschrift verkondigt, dan ook allerm minst logisch dat hij enkel het Punjabi spreekt en beheerst, en niet een van of beide landstalen.

Zijn gebrekkige kennis van het Pashtou, dat hij, zo geeft hij zelf aan, enkel begrijpt (*Ibid.*, p. 4), klemt des te meer nu uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 22, map landeninformatie) blijkt dat in de stad Jalalabad zo goed als uitsluitend Pashtounen wonen en het Pashtou er de voertaal is. Het Pashtou domineert de straten van Jalalabad, waardoor het, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, erg verwonderlijk en weinig aannemelijk is dat verzoeker Dari zou geleerd hebben door op straat met andere mensen te praten.

Dat verzoeker geen van de Afghaanse landstalen machtig is, is des te opmerkelijker nu zijn vader, zo blijkt uit zijn verklaringen, wel Dari en Pashtou zou kunnen lezen en schrijven doordat hij vroeger wel naar school kon gaan (*Ibid.*, p. 9). Zijn vader, die nochtans, zo omschrijft verzoeker hem thans in zijn verzoekschrift, *“een businessman”* was, bracht zijn kennis van de landstalen echter niet aan verzoeker over. Hij leerde hem het Dari en Pashtou niet lezen of schrijven, wat erg bevreemdend is nu zijn zoon, verzoeker van plan was om ooit mee in zijn zaak te stappen en deze reeds als kind goed beseftte dat een goede kennis van de landstalen hiervoor essentieel is.

Verzoekers huidige betoog dat hij via een privéleraar Engels leerde omdat zijn ouders van plan waren om naar Groot-Brittannië te vluchten, en hij daarom geen reden had om de Afghaanse talen te leren, is allerm minst ernstig. Het biedt immers geen verklaring waarom verzoeker, gezien zijn toekomstplannen om mee in de zaak van zijn vader te stappen en zijn besef dat een goede kennis van het Dari en Pashtou vereist is, vóór 2010, wanneer de problemen begonnen en zijn ouders, zo blijkt uit zijn verklaringen, het plan opvatten om Afghanistan te verlaten, geen ernstige inspanningen ondernam om de landstalen te leren.

2.13. Verzoeker zou van zijn vader, zo blijkt uit zijn verklaringen aan de commissaris-generaal, enkel *“een beetje de taal geleerd”* hebben *“verbonden met de dingen in zijn winkel en andere kleine dingen van het leven”* (*Ibid.*, p. 9).

Verzoeker kan echter de in Afghanistan gehanteerde Arabische getallen niet lezen. Voorts blijkt zijn kennis omtrent de in Jalalabad gebruikte munteenheid totaal niet overeen te stemmen met de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt en waarvan een kopie als bijlage aan het administratief dossier werd gevoegd (stuk 22, map landeninformatie). Verzoeker brengt thans niets in tegen deze pertinente vaststellingen uit de bestreden beslissing, welke, zo merkte de commissaris-generaal terecht op, ernstige twijfels plaatsen bij de geloofwaardigheid van zijn beweerde recente herkomst uit Afghanistan en zijn beweerde oorspronkelijke toekomstplannen aldaar. Deze pertinente overwegingen blijven dan ook onverminderd gehandhaafd.

2.14. De commissaris-generaal stelde ook terecht vast dat verzoekers kennis van de Afghaanse kalender erg pover en ondermaats is. Zijn huidige uitleg dat de *“vraagstelling en weergave in het Dari gebeurde, taal welke”* hij *“slechts begrijpt, hetgeen verklaring inhoudt voor de moeilijke beantwoording van de vragen dienaangaande”* mist alle ernst en elke grondslag. Verzoeker werd immers op het Commissariaat-generaal, zo blijkt uit het gehoorverslag (gehoorverslag CGVS, p. 1), in het Punjabi verhoord. Hij maakte tijdens dat gehoor op geen enkel moment gewag van eventuele taal- of

tolkenproblemen, doch gaf integendeel op het einde van het verhoor uitdrukkelijk aan *“alles begrepen”* te hebben. Zijn huidige *a posteriori*-kritiek is dan ook allerminst ernstig. De vaststelling dat verzoeker, die nochtans aangaf dat hij in Afghanistan kalenders kreeg en dat daarop de Afghaanse maanden staan en hij de kalender kent (*Ibid.*, p. 2 en 5), de Afghaanse kalender slechts zeer beperkt beheerst, ondergraaft, net als zijn gebrekkige beheersing van de Afghaanse landstalen, op ernstige wijze het geloof in zijn verklaarde verblijf in Afghanistan in de jaren voor zijn komst naar België.

2.15.1. Betreffende verzoekers huidig verweer omtrent zijn vastgestelde gebrekkige geografische kennis over Jalalabad dat hij *“als Sikh, derhalve als minderheidsgroep, de woning verliet, hetgeen verklaring biedt over de beperkte kennis van de in Jalalabad aanwezige parken en hoe deze bereikt dienen te worden”*, wijst de Raad op volgende pertinente overweging van de commissaris-generaal: *“Dat u nooit het huis verliet, staat echter haaks op uw eerdere beweringen dat u Dari op straat leerde en in de gurdwara aan de andere kant van de stad studeerde”* (bestreden beslissing, p. 4). Deze pertinente overweging uit de bestreden beslissing wordt door verzoeker niet ontkracht of weerlegd, noch geeft hij er een aannemelijke verklaring voor.

2.15.2. Hoewel verzoeker beweerdelijk dagelijks de halve stad zou hebben doorkruist op weg van zijn huis in Rege Shamad Khan naar zijn school in de dharamsal in Chauwke Dharamsal, kan hij naast zijn eigen wijk slechts twee andere wijken van Jalalabad opnoemen. Hij kent de naam van de rivier niet die door Jalalabad stroomt en stelt verkeerdelijk dat de wijk Araban, blijkens de informatie opgenomen in het administratief dossier (stuk 22, map Landeninformatie) nochtans niet ver van verzoekers beweerde geboortewijk Rege Shamad Khan gelegen waar hij beweerdelijk heel zijn leven zou hebben doorgebracht, niet in Jalalabad ligt (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11 en 13). Voorts kan hij niet schatten hoe ver Jalalabad ongeveer van Kabul verwijderd is (*Ibid.*, p. 13). Het feit dat hij de route, zo oppert hij thans, nooit zou hebben afgelegd neemt niet weg dat redelijkerwijze van hem kon worden verwacht dat hij toch een idee zou hebben of het van Jalalabad een kwartier, een dag of twee weken rijden is naar de hoofdstad, te meer nu zijn moeder en haar ouders, zo blijkt uit zijn verklaringen, hier zouden zijn geboren (*Ibid.*, p. 5).

2.15.3. Verzoekers gebrekkige geografische kennis blijkt ook uit het feit dat hij de bronnen in Sultanpur, die blijkens de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 22, map landeninformatie) door de Sikhs als heilig worden beschouwd omdat Guru Nanak Darbar de bronnen aandeed, verkeerdelijk in een park in Jalalabad situeert (gehoorverslag CGVS, p. 10), terwijl ze zich in werkelijkheid vele kilometers buiten de stad in de districtshoofdplaats van Surkh Rod bevinden. De vaststelling dat verzoeker, die zelfs niet wist of de bronnen al dan niet water bevatten (*Ibid.*) totaal niet vertrouwd is met die voor de Sikhs in Afghanistan erg belangrijke plaats en hij er klaarblijkelijk nog niet eerder van had gehoord, of op zijn minst weinig van afwist, haalt, zo oordeelde de commissaris-generaal terecht, zijn bewering dat hij deel uitmaakte van de Sikh-gemeenschap in Jalalabad geheel onderuit.

2.16. Betreffende verzoekers huidig betoog dat het aannemelijk is dat hij als jonge gast die zoals zovele andere jongeren niet geïnteresseerd is in politiek, geen antwoord kon verlenen op de vragen omtrent enkele prominenten van zijn stad, dat immers zelfs in België, waar veel informatiekanalen bestaan, heel wat jongeren niet zouden kunnen antwoorden op dergelijke vragen, wordt in de verweernota terecht opgemerkt dat het gezien zijn apathie voor politiek erg opmerkelijk is dat hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal spontaan begon te vertellen over Prit Pal Singh, diens deelname aan de parlementsverkiezingen en zijn dood (gehoorverslag CGVS, p. 7). Verzoekers betoog vormt dan ook geenszins een afdoende verklaring voor zijn vastgestelde gebrekkige kennis van enkele zeer bekende prominenten in Jalalabad.

Dat verzoeker zijn vader businessman was en dat de ganse familie op hem steunde, alsook dat hij reeds als 15-jarige het land diende te ontvluchten en voornamelijk contacten had met andere Sikhs en Hindoes, biedt geen afdoende verklaring voor zijn gebrekkige kennis over talrijke aspecten van het dagelijkse leven waaronder zijn geografische kennis. Immers blijkt vooreerst uit het leeftijdsonderzoek dat verzoeker op 17-jarige leeftijd naar België is gekomen. Verder dient vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk deel uitmaakte van de gemeenschap en niet enkel die van de Sikhs alsook niet enkel voor kennis op zijn vader diende te steunen, nu uit zijn verklaringen blijkt dat hij op straat Dari (en Pashtou) leerde en in de gurdwara aan de andere kant van de stad studeerde (gehoorverslag CGVS, p. 4,5 en 12).

2.17. Ofschoon er, zo herhaalt hij zijn eerdere verklaring aan de commissaris-generaal, tijdens zijn verblijf in Jalalabad bijna dagelijks aanslagen zouden hebben plaatsgevonden, kan hij er slechts één opnoemen, met name een aanval op het politiekantoor in de buurt van de gurdwara waar hij studeerde, en weet hij deze zelfs niet bij benadering in de tijd te situeren. Hij weet immers niet of het incident een twee- à drietal jaar geleden gebeurde, dan wel twee à drie jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan (*Ibid.*, p. 7-8). Zijn huidige uitleg dat hij inmiddels reeds twee jaar en een half in België verblijft, verklaart noch rechtvaardigt geenszins waarom hij van die zovele, bijna dagelijkse aanslagen waarvan hij aangeeft weet te hebben er slechts één kan noemen en beschrijven en hij die ene aanslag waarover hij verhaalt totaal niet in de tijd weet te plaatsen ten opzichte van zijn beweerde verblijf in Jalalabad. Dat hij zich geen exacte data of plaatsen herinnert, neemt niet weg dat van hem, gezien zijn beweerde jarenlange verblijf in Jalalabad, redelijkerwijze kon worden verwacht uitgebreid te vertellen over de vele aanslagen waarmee de stad zou worden geconfronteerd. Verzoeker blijft hier echter in gebreke. Voorts heeft hij, zo stelde de commissaris-generaal terecht vast, slechts weet van één van de zovele branden die Jalalabad de jaren voor zijn vertrek teisterden. De commissaris-generaal oordeelde dan ook meer dan terecht dat zijn kennis van de veiligheidsincidenten in Jalalabad erg pover en alles behalve authentiek overkomt.

2.18. Verzoekers gebrekkige kennis over Jalalabad betreft, in tegenstelling tot wat hij zelf thans op allerm minst ernstige wijze voorhoudt, geenszins “details”, zo blijkt duidelijk uit het voorgaande, doch heeft daarentegen betrekking op elementen uit zijn beweerde directe persoonlijke leefwereld. Het feit dat hij, zo beweert hij thans op zeer vage en algemene wijze, zeer traumatische gebeurtenissen zou hebben meegemaakt waardoor bepaalde feiten bewust werden verdrongen en het ophangen van een coherent verhaal zeer moeilijk is geworden, biedt dan ook geen afdoende verschooning voor die vastgestelde gebrekkige kennis. Het verklaart immers geenszins waarom hij, ondanks zijn beweerde jarenlange verblijf in Afghanistan, onder meer de Afgaanse landstalen niet machtig is, de Arabische getallen die er worden gehanteerd niet kan lezen, en de Afgaanse kalender slechts zeer beperkt beheerst. Evenmin biedt het een verklaring voor de vaststelling dat hij, ondanks zijn bewering er te zijn geboren, opgegroeid en er steeds te hebben gewoond en geleefd, slechts een zeer beperkte en allerm minst toereikende kennis heeft van de geografie van Jalalabad en de recente veiligheidsincidenten en branden aldaar, en hij opmerkelijk geheel niet vertrouwd lijkt met de voor de Sikh-gemeenschap nochtans erg belangrijke bronnen in Sultanpur.

2.19. Waar verzoeker thans opmerkt dat hij contact zocht met zijn ouders via de dienst Tracing van het Rode Kruis die hem R. Singh als contactpersoon meedeelden evenals diens telefoonnummer bezorgden, dat het bezorgde telefoonnummer jammer genoeg niet correct was, waarna hij zich wendde tot de Sikh tempel in Vilvoorde, waar men wel beschikte over het juiste telefoonnummer en hem doorverbond, wijst de Raad op volgende overweging uit de bestreden beslissing aangaande de contacten met mensen in Afghanistan en met zijn familie: *“Ook over de contacten die u nog zou onderhouden met mensen in Afghanistan en met uw familie legt u ongeloofwaardige verklaringen af. U vertelt dat u aan de hand van het antwoord dat u via het Rode Kruis bekwam en later door telefonisch contact met R.(...) S.(...), het hoofd van de gurdwara van uw wijk, informatie over uw familie te weten kwam. U heeft het telefoonnummer echter niet van R.(...) S.(...). Als verklaring geeft u op dat de mensen [de sikhs in Jalalabad] zich niet veilig voelen als ze hun telefoonnummer door moeten geven. Ze zijn bang dat iemand iets over hen te weten wil komen, zo zegt u. Als u de vraag gesteld wordt waarom ze bang zouden zijn om hun telefoonnummer te geven aan u, die beweert een lid van dezelfde gemeenschap te zijn, herhaalt u gewoon dat ze bang zijn. Als u er op gewezen wordt dat het eigenaardig is dat R.(...) S.(...) niet telefonisch maar wel via het Rode Kruis zijn telefoonnummer aan u kwijt wil, beweert u dat het Rav.(...) S.(...) was die het Rode Kruis opsporingsbericht beantwoordde. Als u op de naam van R.(...) S.(...) gewezen wordt onderaan het bericht, zegt u doodleuk dat u niet zag welke naam er op stond. Indien dit bericht van R.(...) S.(...) inderdaad het eerste nieuws in lange tijd over uw familie was, samen met een telefoonnummer waarop u de schrijver van het bericht trachtte te contacteren, zou u toch een betere kennis van het bericht moeten hebben.”* Verzoeker brengt niets in tegen dit pertinente motief uit de bestreden beslissing waardoor het gehandhaafd blijft. Waar verzoeker nog argumenteert dat R. Singh niet over de telefoongegevens van zijn ouders beschikte en deze dan ook niet aan verzoeker kon berichten, beperkt hij zich tot een loutere bewering en slaagt hij er niet in de motieven desbetreffend van de commissaris-generaal te weerleggen *‘Uit de informatie die R. (...) Singh u tijdens jullie gesprek doorgaf, bleek dat hij contact had met uw ouders terwijl zij van India naar Europa reisden. Hoewel u het telefoonnummer van uw ouders vroeg, kreeg u het vreemd genoeg niet.’* Uit het gehoorverslag blijkt immers dat de contactpersoon stelde geen contact meer te hebben met de ouders, die verder zijn getrokken, doch niet dat hij niet (meer) over het telefoonnummer beschikte.

2.20. Waar verzoeker thans betoogt dat door de commissaris-generaal niet wordt getwijfeld aan de authenticiteit van de door hem voorgelegde documenten, zijn nationaliteit en dat deze documenten werkelijk afkomstig zijn uit Afghanistan, dat de door hem neergelegde taskara's van zijn ouders zijn nationaliteit bevestigen, en dat hij wel degelijk zijn identiteit aantoonst en zich alle moeite heeft getroost om hiertoe het nodige bewijs aan te leveren, gaat hij voorbij aan volgende pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing: *“Vooreerst dient er op gewezen te worden dat u uw voorgestelde identiteit en levensomstandigheden voor uw komst naar België niet aannemelijk maakt. Zo legt u geen enkel document neer dat uw identiteit kan aantonen (CGVS p.3). Niet alleen verzaakt u aan uw plicht als asielzoeker om uw identiteit te bewijzen, ook blijken de door u opgegeven identiteitsgegevens foutief.(...)”* en *“De neergelegde documenten kunnen het geloof in uw verklaarde verblijf in Afghanistan niet herstellen. De twee taskara's en het bewijs van de militaire dienst betreffen uw persoon niet en u bent niet in staat uw familieband met de houders van deze documenten aan te tonen. Bovendien werden drie stukken decennia geleden uitgegeven waardoor ze niet aangevoerd kunnen worden ter staving van iemands verblijf in Afghanistan de laatste jaren. Het attest van de tempel in Vilvoorde bevestigt dat u Sikh bent en vraagt aan uw opvangcentrum om u naar een viering te laten komen. Het document handelt niet over uw nationaliteit of vroegere verblijfplaatsen. De verschillende berichten die door middel van het Rode Kruis verstuurd werden, worden door uw hierboven aangehaalde verklaringen van hun betrouwbaarheid ontdaan. De stukken kunnen niets meer aantonen dan dat u persoonlijk iemand in Jalalabad kent. Het arrest heeft geen betrekking op uw persoon en vermag bovenstaande appreciatie dan ook niet te wijzigen.”* Deze pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing worden door verzoeker niet ontkracht of weerlegd en hij geeft er geen aannemelijke verklaring voor.

2.21. Verzoekers huidige argument dat het document van het Rode Kruis in verband met de opsporing van zijn oom niet meer in zijn bezit is, dat het verloren is gegaan omdat hij dacht dat hij het niet diende voor te leggen aangezien het niet over zijn ouders handelt en hij dan ook niet moedwillig weigert het desbetreffende document voor te leggen, is niet ernstig nu hem tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd dit stuk neer te leggen en hij aangaf dat het zich bij een persoon in (het opvangcentrum van) Arendonck bevond en hij het hem ging vragen. Verzoeker toont echter niet *in concreto* aan daadwerkelijk ernstige pogingen te hebben ondernomen om het opsporingsverzoek te bekomen. Bovendien geeft verzoeker alzo blijk weinig belang te hechten aan een nochtans voor hem erg belangrijk document.

2.22. Uit niets blijkt dat, en hij maakt hier zelf geen gewag van, dat verzoeker door de Afghaanse autoriteiten zou worden vervolgd. Verzoeker kan zich, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, dan ook perfect tot de Afghaanse ambassade wenden teneinde zijn taskara of andere mogelijke identiteits- en bewijsdocumenten te (trachten te) bekomen.

2.23. Betreffende verzoekers betoog dat hij *“zich dan ook terechte vragen stelt, welke documenten er dan wel zouden moeten worden voorgelegd, volgens de Commissaris-generaal en hoe verzoeker deze dan wel zou kunnen bekomen, teneinde diens identiteit en verblijfplaats aan te tonen”* wijst de Raad er opnieuw op dat het de taak is van de asielzoeker om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.24. Waar verzoeker nog aangeeft dat zijn ouders, welke hij tijdens de vlucht uit Afghanistan kwijt raakte, beschikken over zijn taskara en zij zich, zoals blijkt uit onderzoek van de dienst Tracing van het Rode Kruis in India bevinden, beperkt hij zich tot het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, doch weerlegt hiermee de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent het feit dat verzoeker geen enkel document neerlegt die zijn identiteit kan aantonen, niet.

2.25. Verzoeker oppert thans dat het aannemelijk is dat hij zijn reisweg niet kan meedelen daar hij zich niet als toerist, maar als vluchteling uit angst voor zijn leven en als minderjarige die zijn ouders verloor, verplaatste. Verzoeker gaat echter voorbij aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing desbetreffend *‘Nochtans beweert u Pashtou te verstaan zijn, kan u Dari, heeft u Engels geleerd en kan u lezen en schrijven in uw moedertaal Punjabi. Dat u al bijgevolg geen idee heeft van de plaats waar u het vliegtuig nam of welke bestemming omgeroepen werd, is weinig aannemelijk (CGVS p.5,6).’* Daarenboven, zo wordt in de verweernota terecht opgemerkt, kan van iemand die zijn land uit vrees

voor ontvoering heeft verlaten en naar Europa vlucht, redelijkerwijze worden verwacht dat hij tijdens die lange, hachelijke en soms gevaarlijke onderneming alert is aangezien hij voortdurend het risico loopt te worden gecontroleerd en tegengehouden.

2.26. Op grond van het geheel van zijn vaststellingen, welke door verzoeker op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat aan verzoekers beweerde recente verblijf in Afghanistan, en derhalve aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is, geen geloof kan worden gehecht.

2.27. Verzoeker kan niet dienstig voorhouden dat zijn relaas coherent en plausibel is, noch dat de geloofwaardigheid van zijn verhaal van die aard is dat hem het voordeel van de twijfel moet worden toegekend. Ten overvloede wijst de Raad er op dat de proceduregids van het UNHCR, hoewel deze waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, geen afdwingbare rechtsregels bevat (zie ook RvS 9 juni 2005, nr. 145.732), zodat verzoeker zich er desgevallend niet op kan steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.28. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus merkt de Raad op dat het van belang is te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Overigens is er geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Ook is het aantonen van de laatste verblijfplaats binnen het land van herkomst onontbeerlijk vermits er op grond van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien verzoeker afkomstig is uit een streek waar geen risico aanwezig is. In de mate dat verzoeker stelt dat uit de memorie van toelichting blijkt dat het voldoende is dat een algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land, aangezien de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu en het begrip willekeurig geweld wijst op een algemene situatie en aldus niet verzoekenbaar is met het feit dat wie zich hierop beroept zou moeten aantonen dat zij persoonlijk een reëel risico zou lopen alsook verwijst naar de recente rapporten en naar de (veiligheids)situatie in Afghanistan en naar het feit dat hij, gelet op diens etnische afkomst als Sikh in Afghanistan ernstig gediscrimineerd wordt alsook naar het feit dat de veiligheidssituatie in Afghanistan voor Sikhs alarmerend is, benadrukt de Raad dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, niet kan volstaan met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). Verzoeker maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen over zijn afkomst uit Afghanistan zodat er evenmin duidelijkheid is over zijn feitelijke herkomst.

Verzoeker verhindert zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad om inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot zijn profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden en voldoet aldus niet aan de medewerkingsplicht die op hem rust (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1, 2 en 3 van de richtlijn 2004/38/EG van de Raad van 29 april 2004).

Een kandidaat-vluchteling heeft immers de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Uit de beslissing van de commissaris-generaal en het arrest van de Raad naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag blijkt dat verzoeker niet de waarheid vertelde over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn vertrek eind 2010 in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert zowel de commissaris-generaal als de

Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

Immers, door het feit dat verzoeker geen reëel zicht biedt op zijn nationaliteit, reële verblijfssituatie of land van herkomst en de mogelijke problemen die daarmee verbonden zijn, verhindert hij de Belgische overheden immers zijn reële nood aan internationale bescherming correct in te schatten. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan subsidiaire bescherming niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3412(c)).

2.29. Overigens blijkt uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, dat de commissaris-generaal wel degelijk op afdoende wijze motiveert waarom de subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend en dit als volgt: *“Uit bovenstaande argumentatie dient te worden besloten dat aan uw beweerde verblijf in Afghanistan geen geloof kan worden gehecht. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.*

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Doordat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, dient te worden vastgesteld dat u evenmin uw asielmotieven aannemelijk weet te maken.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie.

Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven en de mogelijks hieruit volgende nood aan bescherming niet aangetoond worden.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.”

2.30. Zoals reeds gesteld, kan er dan ook niet volstaan worden met een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan om aannemelijk te maken dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers beweerde afkomst werd bedrieglijk beoordeeld, een vaststelling die verzoeker, gelet op voorgaande vaststellingen, niet met valabele argumenten kan weerleggen.

2.31. In zoverre verzoeker kritiek uit op de bestreden beslissing aangaande de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in Kabul, mist zijn betoog feitelijke grondslag nu de bestreden beslissing geenszins melding maakt van een intern vluchtalternatief in Kabul.

2.32. Ten slotte wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De wetgever inspireerde zich voor artikel 48/4, § 2, b op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 § 2, b nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.euRvS>; 25 september 2002, nr. 110.626).

In de mate verzoeker voorhoudt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst slachtoffer zal worden van gewelddaden en zulks indruist tegen de principes van een rechtstaat en in het bijzonder tegen artikel 3 EVRM en daarbij wijst op het arrest Singh van 2 oktober 2012, dat ook het UNHCR oordeelt dat een terugkeer naar Afghanistan, zonder dat aldaar kan teruggevallen worden op familiebanden, een schending van artikel 3 EVRM inhoudt, wijst de Raad er opnieuw op dat aan verzoekers relaas en beweerde afkomst geen enkel geloof wordt gehecht, een vaststelling die hij zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet met valabele argumenten betwist, zodat hij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk maakt.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.33. In zoverre verzoeker de zorgvuldigheidsplicht geschonden acht, benadrukt de Raad dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 22) en dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 9 november 2012 de kans kreeg om zijn nieuwe elementen uiteen te zetten, aanvullende bewijsstukken neer te leggen en zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aangetoond.

2.34. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER